

FLAIXOS, NEONS I LLUMS VERITABLES

FRA JESÚS ROMERO

Creu que un dels grans avenços de la humanitat es produí el dia en què l'ésser humà va vèncer la foscor a través del foc. El seu domini va permetre que l'home de les caveres fos capaç de superar el viure subjecte al dictat del sol, de poder ultrapassar la frontera de la nit. Podríem dir que amb un senzill foc de camp no sols va canviar el tipus d'alimentació (passant dels àpats crus als àpats cuinats, les beceroles de l'art culinari), sinó també van néixer les històries al voltant del foc i, amb elles, la vida íntima, la vida familiar a redós dels contes, les llegendes, els mites... Amb el foc va néixer també, en bona mesura, la cultura.

Podríem dir també que la segona gran revolució va ser quan del foc es va passar a la llum elèctrica. La vida a ciutats, pobles i viles va fer un gran tomb. La nit ja no era un problema ni per treballar, ni per divertir-se, ni per estar en família. A més, ara també de nit es podia fer vida fora de casa, es podia voltar i passejar, quedar amb amics... Tant és així que avui seria del tot impensable una ciutat a les fosques.

De fet, seria caòtic avui que una ciutat es quedés hores a les fosques, perquè —ho sabem prou— l'electricitat no ha quedat només limitada a l'enllumenat, sinó que hi ha un munt de coses que en depenen: ordinadors, sistemes de seguretat, maquinària d'hospitals...

Però, jo diria que aquests avenços, que ho són indubtablement, han entrat tant en la nostra manera de viure que han configurat també la nostra manera de ser. M'explico. Podríem dir que avui hi ha vides que són com els *flaixos* d'una càmera: espontanis, intensos, fulgurants fins a encegar... però en acabar tot torna a la foscor, a l'oblit. Són, per exemple, les vides de portada de revista, de primera pàgina d'algun diari més o menys sensacionalista; però vides condemnades a desaparèixer de l'espai públic de forma quasi directament proporcional a la seva ràpida aparició en escena. Potser són vides que ens atreuen en un moment donat... però a poc temps que passi les hem oblidat ja que una altra vida igual de fulgurant o més ens crida l'atenció.

Hi ha vides que són com els *llums de neó*. Algunes són fredes, pel clima de glaç que creen al seu voltant. Provoquen reaccions contrastades: o ens atreuen o les rebutgem; no ens deixen indiferents. Altres són càlides, potser sensuals fins i tot. Poden provocar en nosaltres certa atracció, fins al punt de fer-nos cercar aquest clima que generen perquè, en certs moments, això ens reconforta. Encara hi ha d'altres que són de diferents colors i intensitats, com els neons d'una discoteca i, per tant, tan atractives com enlluernadores. Són sovint les vides dels famosos i famoses del futbol, del cinema, de l'economia, de la política... o, sense anar tan lluny, la de l'amic o del veí que fa o té el que nosaltres no podem tenir o fer. Parlem de l'atracció o rebuig que ens provoquen, de la manera en què sovint ens emmirallem... podríem fer un pas més i reflexionar si, de tant emmirallar-nos, no hi ha també quelcom de *flaix* o de *neó* a les nostres vides, fent-ne unes vides d'aparència o de mediocritat, massa subjectes a la moda i al què diran, en lloc de ser unes vides autèntiques, tot i que quotidianes.

Com sigui, cap de nosaltres està cridat a ser flaix o neó, sinó *llum autèntica*. De fet JA HO SOM: Vosaltres **sou la llum del món** (Mt 5,13-15), ens diu Jesús. Una llum com la de la lluna, potser, humil i sense grans pretensions, perquè no és una llum pròpia, sinó reflectida, ja que en clau cristiana la nostra llum no pot ser una altra que la de Crist. Però la llum de la lluna en una nit sense núvols és evocadora, nítida i clara, perquè reflecteix la llum del sol que és forta i potent. La llum que nosaltres som i estem cridats a ser cada cop amb més força és aquesta llum humil que reflecteix el Crist per mitjà d'aquelles obres que més s'adiuen a la manera de fer de Jesús i que tant Isaïes (58,7-10) com sant Pau (1 Co 2, 1-5) evoquen: és la vida que no és gasiva sinó oferta; que no és egoista ni tancada, sinó solidària i oberta. Una manera de fer que és llum i que, primer de tot, ens treu de les nostres pròpies foscores per convertir-nos en torxes enceses, com diu Isaïes, en foc i en caliu: *Si no intentes de fer caure els altres, ni els assenyaales amb el dit pronunciant un malefici, si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia.* ¿Pot haver quelcom millor que esdevenir un fogar de llum en el nostre món?

